

Sygn. akt: I C 728/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 grudnia 2017r.

Sąd Rejonowy w Brzesku I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Agata Gawłowska-Sobusiak
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Anna Warchał

po rozpoznaniu w dniu 14 grudnia 2017r. w Brzesku

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) **Spółka Akcyjna z siedzibą w B.**

przeciwko **T. B.**

o **zapłatę**

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla wydany przez tut. Sąd dnia 30 sierpnia 2017r. sygn. I Nc 696/17 – w całości,

II. zasądza od pozwanej T. B. na rzecz strony powodowej (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. kwotę 12.165,77 zł (dwanaście tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych 77/100) z odsetkami umownymi za opóźnienie w zapłacie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 16 lipca 2017r. do dnia 15 grudnia 2017r.

III. płatność kwoty zasądzonej w pkt I wyroku tj. 12.165,77 zł (dwanaście tysięcy sto sześćdziesiąt pięć złotych 77/100) rozkłada na 81 miesięcznych rat: pierwsza rata w kwocie 165,77 zł, a kolejne raty w kwotach po 150,00 zł każda – płatnych do 5-go dnia każdego kolejnego miesiąca, począwszy od miesiąca następnego, w którym uprawomocni się niniejszy wyrok, z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w uiszczeniu którejkolwiek z rat,

IV. oddała powództwo w pozostałej części,

V. koszty procesu między stronami wzajemnie znosi,

VI. odstępuje od obciążania stron nie uiszczonymi kosztami sądowymi.

Sędzia

SR Agata Gawłowska - Sobusiak

Sygn. akt I C 728/17

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Rejonowego w Brzesku z dnia 15 grudnia 2017r.

Powód (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w B. domagał się zasądzenia od pozwanej T. B. kwoty **12 165,77 zł** z odsetkami umownymi za opóźnienie liczonymi od tej kwoty od dnia 16 lipca 2017 r do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu oraz w dalszym piśmie procesowym powód podniósł, że w dniu 16 sierpnia 2016r. pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki gotówkowej nr (...) zabezpieczoną wekslem gwarancyjnym. W umowie pozwana zobowiązała się do zapłaty kwoty 15 084,00 zł, na którą składały się: kapitał w wysokości 7 000,00 zł, opłata przygotowawcza w wysokości 129,00 zł, wynagrodzenie prowizyjne w wysokości 5 755,00 zł, dodatkowo usługa „Twój Pakiet” w wysokości 1100,00 zł oraz odsetki kapitałowe.

Dalej powód podał, że pozwana spłaciła łącznie 2 933,00 zł pożyczki, po czym całkowicie zaprzestała dalszej spłaty. Wobec powyższego, powód wypełnił weksel na kwotę 12 165, 77 zł i pismem z dnia 15 czerwca 2017r. wezwał pozwaną do jego wykupu do dnia 15 lipca 2017 r, jednak bezskutecznie.

Powód wyjaśnił, że na dochodzoną kwotę złożyły się: kapitał w wysokości 12 151, 00 zł oraz odsetki za opóźnienie w zapłacie w wysokości 14,77 zł.

Odnosząc się do zarzutów pozwanej, powód wskazał, że koszty pozaodsetkowe określone w umowie nie przekraczają limitu określonego w ustawie o kredycie konsumenckim. Podkreślił, że pozwana dodatkowo skorzystała z usługi „Twój Pakiet”, który stanowił element fakultatywny umowy. Pozwana świadomie zaakceptowała treść i wysokość zaciągniętego przez siebie zobowiązania. Nadto powód podkreślił, że prawidłowo wypełnił weksel zgodnie z deklaracją wekslową.

Tut. Sąd nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z weksla z dnia 30 sierpnia 2017r. sygn. akt I Nc 696/17 zobowiązał pozwaną T. B., aby zapłaciła na rzecz powoda (...) S.A. w B. kwotę 12 165,77 zł z odsetkami umownymi za opóźnienie w zapłacie wraz z kosztami procesu, w terminie dwóch tygodni od doręczenia nakazu albo wniosła w tymże terminie zarzuty.

Pozwana T. B. wniosła zarzuty od nakazu zapłaty zaskarżając go w całości. W zarzutach pozwana wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych.

Pozwana zarzuciła, że umowa pożyczki zawarta z powodem zawiera klauzule niedozwolone, że powód pobrał składkę ubezpieczenia. Dalej zarzuciła, że nie miała świadomości, iż umowa pożyczki została jej wypowiedziana, nie zostało jej doręczone wezwanie do zapłaty. Jednocześnie pozwana podniosła, że zwracała się do powoda o restrukturyzację zadłużenia, ale bezskutecznie. Pozwana zarzuciła również, że powód nie udostępnił jej pełnego rozliczenia zadłużenia ze wskazaniem sposobu wyliczenia odsetek oraz z uwzględnieniem dokonanych wpłat i ich zaliczenia na poczet długu wymagalnego.

Ostatecznie, w przypadku uznania żądania pozwu, pozwana wniosła o rozłożenie kwoty dochodzonej pozwem na raty, albowiem nie jest w stanie spłacić jej jednorazowo. Pozwana podniosła, że obecnie jest w stanie spłacać raty w wysokości co najwyżej 150, 00 zł miesięcznie.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwana T. B. w dniu 16 sierpnia 2016 r zawarła z powodem (...) S.A. w B. umowę kredytu gotówkowego nr (...) na łączną kwotę 15 084,00 zł. Na podstawie tej umowy pozwana otrzymała kwotę 7 000, 00 zł (całkowita kwota pożyczki) i zobowiązała się do jej terminowej spłaty wraz z odsetkami i należnymi opłatami w miesięcznych ratach. Łączna kwota odsetek umownych wynosiła 1 100,00 zł, a nadto powód pobrał prowizję w wysokości 5 755,00 zł, opłatę przygotowawczą w wysokości 129,00 zł oraz wynagrodzenie za usługę „Twój Pakiet” w wysokości 1100,00 zł. W

umowie ustalono, że spłata nastąpi w 36 miesięcznych ratach po 419, 00 zł każda. Ostateczny termin spłaty kredytu ustalono na dzień 27 sierpnia 2019 r.

Usługa „Twój Pakiet” uprawniała pozwaną w okresie kredytowania do jednokrotnego bezpłatnego odroczenia maksymalnie dwóch kolejnych terminów płatności rat albo obniżenia o 50% maksymalnie czterech kolejnych rat- z obowiązkiem spłacenia w dodatkowym okresie.

Zgodnie z ogólnymi warunkami umowy kredytu, niespłacenie raty kredytu i odsetek w ustalonym terminie powodowało powstanie zadłużenia przeterminowanego, od którego pobierane były odsetki za opóźnienie w ustawowej wysokości.

W przypadku opóźnienia z zapłatą pełnej raty kredytu przekraczającego 30 dni, powód mógł wypowiedzieć umowę z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia, po uprzednim wezwaniu pozwanej do zapłaty zaległych rat lub ich części, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Spłata pożyczki została zabezpieczona wekslem in blanco z klauzulą „nie na zlecenie” wystawionym przez pozwaną wraz z deklaracją wekslową.

Dowód:

- **umowa pożyczki gotówkowej nr (...) k. 32-37,**
- **weksel k. 10,**
- **deklaracja wekslowa z dnia 16 sierpnia 2016r. k. 38.**

Pozwana dokonała wpłaty siedmiu pierwszych rat pożyczki- łącznie na kwotę 2 933,00 zł po czym zaprzestała dalszych spłat. Data ostatniej wpłaty to dzień 31 marca 2017r.

Powód pismem z dnia 29 maja 2017 r wzywał pozwaną do zapłaty zaległych rat pożyczki w łącznej wysokości 838,00 zł w terminie 7 dni od dnia otrzymania wezwania.

W związku z brakiem zapłaty, powód pismami z dnia 15 czerwca 2017r wypowiedział pozwanej umowę pożyczki, wypełnił weksel na kwotę 12 165,77 zł i wezwał pozwaną do zapłaty tej kwoty, a to:

- kwota 12 151,00 zł tytułem zaległych rat pożyczki;
- kwota 14,77 zł tytułem odsetek za opóźnienie.

Wymienione pisma zostały wysłane listami poleconymi i doręczone pozwanej w dniu 5 czerwca 2017r. (wezwanie do zapłaty) oraz w dniu 23 czerwca 2017r. (wypowiedzenie).

Dowód:

- **dowody wpłaty rat pożyczki k. 58,**
- **karta klienta. k. 39-40,**
- **ostateczne wezwanie do zapłaty z dnia 29 maja 2017 wraz z potwierdzeniem odbioru k. 41, 49,**
- **wypowiedzenie umowy pożyczki z dnia 15 czerwca 2017r. wraz z dowodem nadania i potwierdzeniem odbioru k. 5, 42- 48, 50,**
- **rozliczenie odsetek dziennych k. 51,**

- *wksel k. 10.*

Pozwana zwracała się do powoda z wnioskiem o restrukturyzację długu wynikającego z umowy pożyczki i zmniejszenie miesięcznej raty do kwoty 250,00 zł. Powód nie przychylił się do tej prośby.

Dowód:

- *pisma pozwanej z dnia 27 października 2017r., z dnia 8 września 2017r., z dnia 21 września 2017r. k. 59;*

- *pisma powoda z dnia 21 września 2017r., z dnia 16 października 2017r., z dnia 8 września 2017r. k 59.*

Pozwana posiada zadłużenie u powoda wynikające z innych jeszcze umów a to:

- z umowy nr (...) z dnia 4 listopada 2015r. zawartej na kwotę 17 856,00 zł

- umowy nr (...) z dnia 9 marca 2017r. na kwotę 6 390,00 zł.

Pozwana zwracała się do powoda, aby dokonał restrukturyzacji jej zadłużenia wynikającego również z tych umów tak, aby łączna miesięczna rata nie przekraczała 590,00 zł. Powód nie wyraził zgody na propozycję pozwanej.

Dowód:

- *umowa pożyczki gotówkowej z dnia 4 listopada 2015r. k 60,*

- *umowa pożyczki nr (...) z dnia 9 marca 2017r. k. 61,*

- *pisma pozwanej z dnia 21 września 2017r. oraz z dnia 27 października 2017r. k. 59.*

W tut. Sądzie toczyło się postępowanie z powództwa powoda przeciwko pozwanej o zapłatę z tytułu innej z umowy pożyczki – sygn. akt I C 974/17. W postępowaniu tym zapadł wyrok, w którym Sąd zasądził od pozwanej kwotę 5 759,74 zł, jednocześnie rozkładając jej spłatę na 57 miesięcznych rat: pierwsza rata w kwocie 159,74 zł, zaś kolejne raty w kwotach po 100,00 zł.

Fakt znany Sądowi z urzędu.

Pozwana ma obecnie 66 lat, jest wdową, osobą schorowana, ma czwórkę dorosłych dzieci.

Pozwana pobiera świadczenie emerytalne w kwocie 2 274,00 zł.

Pozwana spłaca pożyczki zaciągnięte także w innych instytucjach finansowych, w tym m.in. kredyt hipoteczny w Banku (...) oraz tzw. chwilówki. Z tytułu tych umów pozwana również posiada zadłużenie, pozwana prowadzi negocjacje celem dobrowolnej spłaty zadłużenia. W spłacaniu zadłużeń pozwanej pomagają także jej dzieci.

Pozwana jest właścicielką mieszkania w B. o pow. 56m². Nie posiada innego majątku.

Dowód:

- *przesłuchanie pozwanej – k. 87-88.*

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w pierwszej kolejności w oparciu o wyżej wymienione dokumenty.

Dokumenty w postaci: umów pożyczek, dowodów wpłat, wezwania do zapłaty, pism pozwanej, pism powoda, rozliczenia wierzytelności – jako dokumenty prywatne, stanowiły dowód tego, że osoba, która je podpisała złożyła

oświadczenia w nich zawarte. Na podstawie wymienionych dokumentów Sąd ustalił, jakie roszczenie przysługuje powodowi wobec pozwanej, tj. z jakiego tytułu i w jakiej wysokości.

Sąd dał wiarę przesłuchaniu pozwanej T. B.. Zeznania pozwanej były spontaniczne, szczerze i przekonujące. Zeznania te dotyczyły głównie sytuacji osobistej i majątkowej pozwanej, co miało istotne znaczenie dla rozpoznania wniosku o rozłożenie spłaty zadłużenia na raty.

Sąd zważył co następuje:

Powód (...) S.A w B. domagał się zasądzenia od pozwanej T. B. kwoty **12 165,77 zł** na podstawie weksla wystawionego jako zabezpieczenie spłaty pożyczki.

Wydanie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym na podstawie weksla umożliwia, w wypadku wniesienia zarzutów, poszerzenie podstawy faktycznej i prawnej sporu o stosunek podstawowy zarówno z inicjatywy powoda, jak i pozwanego, co miało miejsce w przedmiotowej sprawie.

Bezspornym w przedmiotowej sprawie było, że pozwana zawarła z powodem umowę pożyczki, a zabezpieczenie spłaty stanowił weksel in blanco.

Jak wynika z przeprowadzonego postępowania dowodowego, na kwotę udzielonej pożyczki **15 084, 00 zł** składały się:

- kapitał w kwocie 7 000, 00 zł,
- odsetki kapitałowe w kwocie 1 100, 00 zł,
- opłata przygotowawcza w kwocie 129, 00 zł,
- prowizja w kwocie 5 755, 00 zł,
- cena „Twojego Pakietu” w kwocie 1 100, 00 zł.

Na poczet tej umowy pozwana uiściła – i to z opóźnieniem - tylko kwotę **2 933, 00 zł**, po czym zaprzestała spłat. Powód naliczył więc pozwanej odsetki za opóźnienie w kwocie **14, 77 zł**. Zatem ostatecznie zadłużenie pozwanej wyniosło **12 165, 77 zł** (15 084, 00 zł – 2 933, 00 zł = 12 151, 00 zł + 14, 77 zł = 12 165, 77 zł).

Pozwany zarzuciła, że postanowienia umowy pożyczki przewidujące naliczenie dodatkowych kosztów mają charakter klauzul abuzywnych, a co więcej powód niezasadnie naliczył składkę ubezpieczeniową. Nadto pozwana zarzuciła, że nie została powiadomiona o wypowiedzeniu umowy, a ostatecznie, że wyliczenie zadłużenia przedstawione przez powoda nie jest prawidłowe.

Odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, powód nie obciążył pozwanej składką ubezpieczeniową. Ubezpieczenie pożyczki nie było formą zabezpieczenia umowy. Natomiast powiadomienie o wypowiedzeniu umowy oraz wezwanie do zapłaty zostały nadane przez powoda listami poleconymi, a ich odbiór został potwierdzony przez pozwaną, na co powód przedstawił stosowne dokumenty.

Natomiast co się tyczy klauzul abuzywnych, zgodnie z art. 385¹ § 1 kc nie można uznać za abuzywne tych postanowień umownych, które określają główne świadczenia stron, w tym cenę i wynagrodzenie. Zakwestionowane przez pozwaną postanowienia umowy, jak: odsetki kapitałowe, opłata przygotowawcza, prowizja czy cena „Twojego pakietu”, dotyczą właśnie wynagrodzenia powoda i zostały wyłączone z kontroli abuzywności.

Sąd zbadał też, czy w przedmiotowej sprawie nie mamy do czynienia ze sprzecznością postanowień umownych z zasadami współzycia społecznego, o czym stanowi art. 58 § 2 i 3 kc. Dysproporcja między wzajemnymi świadczeniami stron umowy może być także podstawą do uznania postanowień umownych za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego. Przed wprowadzeniem przepisów o odsetkach maksymalnych, za sprzeczne z zasadami współzycia

społecznego uważano zastrzeżenie w umowie zbyt wysokich odsetek (por.: wyrok SN z dnia 8 stycznia 2003 r II CKN 1097/00 Legalis; wyrok SN z dnia 27 maja 2010 r III CSK 230/09 Legalis; wyrok SA w Warszawie z dnia 27 października 2004 r VI ACa 146/04 Legalis; wyrok SA w Łodzi z dnia 1 lipca 2016 r I ACa 39/16 Legalis). Obecnie za sprzeczne z zasadami współzycia społecznego uważa się zastrzeżenie nadmiernego wynagrodzenia albo ustanawianie nadzabezpieczenia (por.: wyrok SN z dnia 28 października 2010 r II CSK 218/10 Legalis; wyrok SN z dnia 12 października 2011 r II CSK 690/10 Legalis).

Ponownie odnosząc powyższe do przedmiotowej sprawy, należy mieć na uwadze to, że do umowy pożyczki zawartej między stronami mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 12 maja 2011 r o kredycie konsumenckim (tj. Dz. U. z 2016 r Nr 1528). Zgodnie z art. 36a ust. 1 cyt. ustawy maksymalną wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu oblicza się według wzoru:

$$(\dots) \leq (K \times 25\%) + (K \times n/R \times 30\%)$$

- (...) **maksymalna wysokość pozaodsetkowych kosztów kredytu**

- **K – całkowita kwota kredytu,**

- **n – okres spłaty,**

- **R – liczba dni w roku**

Maksymalna kwota pozaodsetkowych kosztów kredytu w całym okresie kredytowania nie może być wyższa od całkowitej kwoty kredytu.

W przedmiotowej sprawie maksymalna – ustalona przez ustawodawcę – kwota pozaodsetkowych kosztów kredytu w całym okresie kredytowania mogła wynosić: $(7\,000,00 \text{ zł} \times 25\%) + (7\,000,00 \text{ zł} \times 1\,080 \text{ dni} / 365 \text{ dni} \times 30\%) = 1\,750,00 \text{ zł} + 6\,216 \text{ zł} = 7\,966,00 \text{ zł}$, ale nie ponieważ nie mogła przekraczać kwoty udzielone kredytu należało ją obniżyć do kwoty **7 000, 00 zł**. Natomiast suma tzw. ceny pakietu, opłaty przygotowawczej i wynagrodzenia prowizyjnego, daje łącznie kwotę **6 984, 00 zł**.

Sąd wziął pod uwagę także to, że w przypadku udzielenia przez kredytodawcę konsumentowi, który nie dokonał pełnej spłaty kredytu, kolejnych kredytów w okresie 120 dni od dnia wypłaty pierwszego z kredytów:

- całkowitą kwotę kredytu, dla celów ustalenia maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu, stanowi kwota pierwszego z kredytów;

- pozaodsetkowe koszty kredytu obejmują sumę pozaodsetkowych kosztów wszystkich kredytów udzielonych w tym okresie.

Przywołany zapis ma na celu przeciwdziałanie obchodzeniu przez kredytodawców maksymalnej wysokości pozaodsetkowych kosztów kredytu. Niemniej jednak nie ma on zastosowania do umowy pożyczki zawartej przez strony. Okresy dzielące kolejne umowy zawierane przez pozwaną z powodem przekraczają 120 dni.

Zatem pozaodsetkowe koszty pożyczki zawartej między stronami nie przekraczają kwoty ustalonej przez ustawodawcę, jako maksymalnej kwoty tych kosztów. Skoro ustawodawca przewidział, iż pozaodsetkowe koszty mogą być tak wysokie, to nie można uznać, że koszty te zostały naliczone w sposób sprzeczny z zasadami współzycia społecznego czy są w rażącym stopniu nadmierne. Ideą ustawy o kredycie konsumenckim jest przede wszystkim ochrona interesów konsumentów.

Reasumując, Sąd nie znalazł podstaw do zakwestionowania kwoty zadłużenia wyliczonej przez powoda na łączną kwotę **12 165, 77 zł**. Pozaodsetkowe koszty pożyczki zawartej przez strony nie naruszały ustawy o kredycie konsumenckim, a zatem nie można było uznać, iż pozostają w sprzeczności z prawem czy zasadami współzycia społecznego, albo że naruszają interes powołanej. Powód świadczy usługi polegające na udzielaniu pożyczek i kredytów,

skoro pozwana zdecydowała się na zaciągnięcie kredytu musi go spłacić wraz z kosztami, postanowienia umowne zgodnie z zasadą pacta sunt servanda wiążą strony.

Wobec powyższego Sąd zasądził od pozwanej na rzecz powoda wyżej wymienioną kwotę wraz z odsetkami umownymi za opóźnienie w zapłacie, które nie mogą przekraczać 2-krotności odsetek ustawowych za opóźnienie, od dnia 16 lipca 2017 r. do dnia wydania wyroku tj. 15 grudnia 2017r – o czym poniżej. Ponieważ zasądzoną kwotę rozłożono na raty – o czym także poniżej – koniecznym było uchylenie nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym.

Sąd uwzględnił wniosek pozwanej o rozłożenie zasądzonej kwoty na raty. Zgodnie z art. 320 kpc w szczególnie uzasadnionych wypadkach Sąd może zasądzone świadczenie rozłożyć na dogodne raty. Chodzi tu o sytuacje, w których ze względu na stan majątkowy, rodzinny czy zdrowotny spełnienie zasądzonego świadczenia byłoby dla pozwanego niemożliwe do wykonania lub w każdym razie bardzo utrudnione i narażałoby jego lub jego bliskich na niepowetowane szkody (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z dn. 25.01.2013r. I Aca 1080/12, Lex 1313300). Z drugiej strony chodzi także o to, aby umożliwić pozwanemu dobrowolne wykonanie wyroku, a powoda nie narażać na nieefektywne wydatki egzekucyjne. Takie rozumienie art. 320 kpc pozostaje w zgodzie z art. 31 ust. 3 Konstytucji, uzależniającym dopuszczalność ustanowienia w ustawie ograniczenia korzystania z konstytucyjnego prawa, jakim jest wierzycielność, od tego, czy nie narusza ono istoty tego prawa oraz czy jest konieczne w demokratycznym państwie m.in. dla porządku publicznego albo wolności i praw innych osób (por. uchwała SN z dnia 15 grudnia 2006 r III CZP 126/06 OSNC 2007/10/147).

W ocenie Sądu sytuacja osobista i majątkowa pozwanej uzasadniała rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty. Pozwana nie byłaby w stanie uiścić zasądzonej kwoty jednorazowo i niezwłocznie, albowiem dla pozwanej ta kwota jest zbyt wysoka. Pozwana jest osobą starszą, schorowaną, w stałym leczeniu, a także osobą samotną, wdową. Pozwana pobiera świadczenie emerytalne w wysokości 2 274,00 zł, które w całości przeznaczają na spłaty zadłużenia. Z przesłuchania pozwanej wynikało, iż od bardzo dawna zaciąga kredyty, przy czym początkowo bezproblemowo je spłacała, od czasu śmierci jej męża pojawiły się trudności w tym zakresie. Pozwana zaczęła zawierać kolejne pożyczki, w tym także tzw. chwilówki, aby spłacić nimi zadłużenie wynikające z poprzednich kredytów, pograżając się tym samym w spiralę zadłużenia. Obecnie pozwana spłaca kilka długów, w tym również względem powoda. Także innym wyrokiem tut. Sądu pozwana została zobligowana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 5 759,74 zł w ratach wysokości 100,00 zł, co daje okres niespełna 5 lat. Pozwana nie ma majątku, który mogłaby spieniężyć, zastanawia się nad sprzedażą mieszkania, ale wtedy straciłaby dach nad głową. W bieżącym utrzymaniu muszą pomagać pozwanej dzieci. Dlatego też nawet gdyby powód chciał skierować egzekucję przeciwko pozwanej, prawdopodobnym jest, że byłaby ona bezskuteczna. Należy także dodać, że powód na etapie udzielania pożyczki nie zbadał dostatecznie zdolności kredytowej pozwanej, która już wówczas miała problemy ze spłatą pierwszego kredyt wobec powoda. To wszystko w ocenie Sądu powoduje, iż należy dać pozwanej szansę na dobrowolne spłacenie zaległości dochodzonej pozwem.

Należy podkreślić, że maksymalny okres spłaty rozłożonego na raty świadczenia nie może przekraczać 10 lat, mając na uwadze art. 125 kc. Sąd uznał, że ratą możliwą do spłaty przez pozwaną będzie deklarowana przez nią rata w wysokości 150, 00 zł. Przy tak ustalonej wysokości raty pozwana spłaci zadłużenie w ciągu 7 lat.

Wobec powyższego, Sąd rozłożył płatność zasądzonej kwoty 1 165,77 zł na 81 miesięcznych rat: pierwsza rata w kwocie 165,77 zł płatna w miesiącu następnym po miesiącu, w którym uprawomocnił się wyrok, a kolejne 80 rat w kwotach po 150,00 zł każda – płatnych do 5-go dnia każdego kolejno następującego po sobie miesiąca, z odsetkami umownymi za opóźnienie w wysokości dwukrotności odsetek ustawowych za opóźnienie w uiszczeniu którejkolwiek z rat.

Rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty ma ten skutek, że wierzycielowi nie przysługują odsetki od ratalnych świadczeń za okres od daty wyroku do daty płatności poszczególnych rat (por. uchwała SN z dnia 15 grudnia 2006 r III CZP 126/06 OSNC 2007/10/147). Rozkładając zasądzone świadczenie na raty, sąd nie może natomiast odmówić przyznania wierzycielowi odsetek za okres poprzedzający wydanie wyroku (por. uchwała SN z dnia 22 września 1970 r III PZP 11/70 OSNC 1971/4/61). Stąd odsetki od dochodzonej kwoty zostały zasądzone do dnia wydania wyroku, tj. do 15 grudnia 2017 r. Jeśli jednak pozwana będzie opóźniała się z zapłatą poszczególnych rat, powodowi będą się

należały odsetki za opóźnienia w zapłacie kolejnych rat (por.; H. Pietrkowski, *Metodyka pracy sędziego w sprawach cywilnych*, Warszawa 2009, s. 336).

W tym stanie rzeczy na podstawie powołanych przepisów orzeczono jak w sentencji.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 kpc. Biorąc pod uwagę sytuację rodzinną i materialną pozwanej – przedstawioną powyżej – Sąd odstąpił od obciążania jej kosztami procesu należnymi powodowi.

SSR Agata Gawłowska- Sobusiak